

какъ негубятъ часове,
вижъ какъ тичатъ по трѣвы-тѣ,
какъ събиратъ цвѣтове,
колкой малко туй животно,
и ума му гдѣ стои;
но се труди дай имотно,
никъкъ праздно не стои.
Мы сме хора съ умъ дарени.
що ны праздни да стоимъ,
що не збираме ученъе,
съ него да се украсимъ,
да отритнимъ простота-та,
да потъпчемъ срамота-та.

П. Р. С.

КРАЙ.